

ע"פ 14022/09/18 - ילנה זמנסקי גלזר נגד מדינת ישראל, פלונית

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 14022-09-18 זמנסקי גלזר נ' מדינת ישראל 03 ינואר 2019

לפני כב' השופטת גילה כנפי-שטייניץ, סגנית נשיא
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופטת דנה כהן-לקח
ילנה זמנסקי גלזר
בעניין:
ע"י ב"כ עו"ד י' לנדאו

המערערת

נגד

1. מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
2. פלונית

המשיבות

פסק דין

1. ערעור על הכרעת-דין מיום 21.2.2018 ועל גזר-דין מיום 11.6.2018 שניתנו על-ידי בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' גורדון) בת"פ (י-ם) 51228-08-16. הערעור מופנה כנגד הרשעת המערערת בעבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); כנגד דחיית בקשתה של המערערת לביטול הרשעה; וכנגד חומרת העונש שהושת עליה. לאחר ששמענו את טענות ב"כ הצדדים ועיינו במכלול החומר שבתיק, עמדתנו היא כי דין הערעור על מכלול חלקיו להידחות.

2. **בכל הנוגע לערעור על הכרעת-הדין** - בית-משפט השלום קבע על-סמך ניתוח של הראיות והעדויות שנשמעו לפניו כי במועד הרלוונטי לאישום, המתלוננת הפעילה משפחתון לפעוטות בדירתה, ובין היתר טיפלה בבנה של המערערת. בשלב מסוים, הודיעה המתלוננת למערערת ולבעלה על הפסקת ההתקשרות ביניהם. על רקע זה, הגיעו המערערת ובעלה ביום 2016 לדירת המתלוננת כדי לקבל ממנה את חפצי בנם. אותה עת, ניהלה המתלוננת פגישה עם אמו של ילד אחר שטופל בפעוטון. עם הגעת המערערת ובעלה, יצאה המתלוננת לעברם אל מחוץ לדירה. היא מסרה לבעלה של המערערת שקית ובה חפצי הבן, החליפה עמם דברים קצרים בהם מסרה כי רואת החשבון שלה תטפל בהחזר הכספי, וסירבה לבקשתם להיכנס לדירה כדי להמשיך לדבר. בשלב זה, הסתובבה המתלוננת, פנתה להיכנס לדירה, והחלה בפתיחת הדלת. המערערת דחפה את המתלוננת מאחור, והאחרונה נדחפה לתוך הדירה, כשהמערערת בעקבותיה. בהכרעת-הדין נקבע כי מדובר היה בדחיפה חזקה. לאחר מכן, המערערת המשיכה לדחוף את המתלוננת מספר פעמים באמצעות שתי ידיה. נקבע כי דחיפות אלה היו בעוצמה מדודה, בעוד המתלוננת נסוגה לאחור ודרשה מהמערערת לצאת מהדירה. במקביל, צעקה המערערת לעבר המתלוננת מילים בוטות. האמא הנוספת שהייתה בדירה התערבה ומסרה שתתקשר למשטרה, ואז יצאה המערערת מהדירה והמשיכה לצעוק ולהשמיע מילים בוטות מחוצה לה.

בהכרעת-הדין נימק בית משפט קמא באופן מפורט ובהיר את הטעמים שהובילו אותו לקביעת הממצאים האמורים. פורטו הנימוקים לכך שעדותה של המתלוננת נמצאה אמינה. בנוסף, פורטו הטעמים למתן אמון בעדותה של האם הנוספת ששהתה בדירה בעת האירוע, אשר סיפקה הוכחה עצמאית לתקיפת המתלוננת בידי המערערת, ומשכך הצטרפה לעדות המתלוננת ותמכה בה. נקבע כי עדויות המתלוננת והאם הנוספת, נתמכו במניע שעלה מעדויות ההגנה (תחושת עלבון וזעם שחשה המערערת שהובילו לתקיפה). אשר לעדויות המערערת ובעלה - בית משפט קמא ניתח באריכות את ההבדלים בין עדויותיהם במשטרה ובין עדותם במשפט, והבהיר מדוע מסקנתו היא כי העדות במשפט הנה גרסה מתואמת אשר שונה מראש. צוין כי גרסת בני-הזוג במשפט שונה מדבריהם בחקירה המשטרית לא רק במידת הפירוט אלא גם במהות, באופן שאינו מאפשר להישען על עדותם.

הסנגור טען בהודעת הערעור וכן בטיעונו לפנינו, כי עדת הראייה (האם הנוספת) לא הייתה אובייקטיבית, וכי היה על בית משפט קמא לקבל את גרסת המערערת לאירוע שנתמכה בעדות בעלה, באופן המקים ספק סביר באשמתה. לאחר בחינת החומר בכללותו, עמדתנו היא כי קביעותיו העובדתיות של בית משפט קמא מבוססות היטב בחומר הראיות. מאחר שהכרעת הדין מושתתת על קביעות עובדתיות וממצאי מהימנות שאין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בהן, ומאחר שאלה מפורטות, מנומקות ומבוססות לגופן, מסקנתנו היא כי לא נמצאה עילה להתערב בהכרעת-הדין של בית משפט קמא, ולפיכך הערעור על הכרעת-הדין נדחה.

3. בכל הנוגע לערעור על דחיית בקשת המערערת לביטול הרשעתה - ב"כ המערערת טען כי בית משפט קמא שגה כאשר לא הורה על ביטול הרשעת מרשתו, נוכח מכלול הנסיבות לקולא בעניינה, ונוכח החשש לפגיעה באפשרות העסקתה של המערערת בעתיד במסגרת תעשיות ביטחוניות.

לא מצאנו להתערב בהחלטת בית משפט קמא להותיר את ההרשעה על כנה, שכן עניינה של המערערת אינו עומד באמות-המידה שנקבעו בהלכה הפסוקה לצורך ביטול הרשעה. בית משפט השלום עמד בגזר-הדין על כך שדרגת האלימות לא הייתה מן הקשות, למרבה המזל לא נגרמו חבלות, וככל הנראה אין מדובר באירוע מתוכנן אלא תוצאה של זעם רגעי. עם זאת, נקבע כי האירוע הוא בעל חומרה של ממש, בשים לב לכך שהמתלוננת שהנה אישה מבוגרת העוסקת בחינוך שנים רבות ומפעילה פעוטון, מצאה עצמה מותקפת בפתאומיות בתוך דירתה, במסגרת אירוע שלא היה רגעי אלא אירוע מתמשך שהחל בדחיפה מאחור בעוצמה של ממש (כשהמתלוננת נמצאת בגבה אל המערערת), והמשיך בדחיפות חוזרות ונשנות תוך צעקות וקללות. המערערת לא חדלה מהמעשים מיוזמתה, אלא רק לאחר שהאם הנוספת מסרה כי היא עומדת לצלצל למשטרה. בית משפט קמא הוסיף כי מהראיות שנשמעו לפניו עלה כי האירוע נתפס כחוויה מאיימת ומפחידה מבחינת המתלוננת וכן מבחינת האם הנוספת ששהתה בדירה והעידה במשפט. בהתחשב בכל אלה, צדק בית משפט קמא בקובעו כי אין מדובר במקרה מתאים בנסיבותיו לביטול הרשעה, בפרט על רקע הצורך להוקיע נקיטה באלימות פיזית כלפי אנשי ונשות חינוך בקשר לעבודתם. בכך, בין היתר, נבדל המקרה שלפנינו מפסק-הדין אליו הפנה הסנגור בטיעונו היום (ת"פ (ת"א) 3025-03-16 מדינת ישראל נ' פלוני 24.10.2018 - שם בוטלה הרשעה של נאשם בעבירת תקיפה, שכללה דחיפה חד פעמית כלפי בת-זוג לשעבר לאחר הודאה ונטילת אחריות. זאת בשונה מנסיבות המקרה דנן). די בכך לצורך דחיית הערעור בסוגיה הנדונה. מעבר לנדרש, נציין כי המערערת לא הוכיחה קיומו של נזק קונקרטי חמור כתוצאה מהרשעתה. זאת, בשים לב לכך שלא הוכח כי תחום לימודי הדוקטורט של המערערת, אותם טרם השלימה, יחייב בעתיד העסקה בתעשיות ביטחוניות דווקא. לא נעלם מעינינו כי ההרשעה אינה מיטיבה עם המערערת בשים לב לאורח חייה הנורמטיבי ולנסיבותיה האישיות, ויתכן שאף תשליך על במידה כזו או אחרת על אפשרויות העסקתה בהווה ובעתיד. ואולם בכך אין די כדי להצדיק חריגה מכלל ההרשעה לגבי נאשמים בגירים.

4. **אשר לערעור על חומרת העונש** - בית משפט קמא עמד על נסיבות ביצוע העבירה והערכים המוגנים שנפגעו בגינה כאמור לעיל, וכן על הענישה הנוהגת. בהתבסס על כל אלה, נקבע כי מתחם ענישה הולמת נע ממאסר מותנה ועד 3 חודשי מאסר בפועל שיכול וירוצו בעבודות שירות. בהמשך גזר-הדין, התייחס בית משפט קמא לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה לצורך קביעת העונש בגדרי המתחם. לקולא, ציין בית משפט קמא את היותה של המערערת תלמידה ללימודי דוקטורט, אם לילדים, חסרת הרשעות קודמות. כן צוינה עדות האופי שנשמעה בעניין המערערת, וכן העובדה שהסיכון להישנות מקרים דומים בעתיד אינו נחזה להיות גבוה. לחומרה, עמד בית משפט קמא על הצורך בהרתעת הרבים מפני מעשה מן הסוג בו הורשעה המערערת, וכן על הצורך בהעברת מסר מרתיע מפני גילויי אלימות בכלל ומפני כאלה המבוצעים כלפי אנשי חינוך בקשר לעבודתם בפרט. עוד נקבע כי המערערת אינה יכולה ליהנות מההקלה הגלומה בסעיף 40א(4) לחוק, שכן היא נמנעה מנטילת אחריות על מעשיה לאורך כל הדרך. באיזון בין השיקולים, הושתו על המערערת 160 שעות של"צ, מאסר על תנאי, קנס בסך 600 ₪, ופיצוי למתלוננת בסך 400 ₪.

לא מצאנו להתערב גם במישור העונשי. על דרך הכלל, ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בעונש שהוטל בערכאה הדיונית, אלא במקרים בהם נפלה בגזר-הדין טעות מהותית, או כאשר העונש שנגזר חורג באופן משמעותי מרמת הענישה בנסיבות דומות. במקרה זה, עונשה של המערערת לא הועמד ברף הגבוה של המתחם. אנו בדעה כי בית משפט קמא שקל את מכלול השיקולים הצריכים לעניין ואיזן ביניהם כראוי, באופן שאינו מקים עילה להתערבותו.

אשר על כן, ונוכח מכלול הטעמים האמורים, הערעור על כל חלקיו נדחה. ההרשעה וגזר-הדין נותרים, אפוא, על כנם.

הקנס והפיצוי למתלוננת ישולמו עד ליום 31.1.19 בהתאם להוראותיו של בית משפט קמא.

המזכירות תמציא את פסק-הדין לב"כ הצדדים ותוודא טלפונית קבלתו. כן תעביר את פסק הדין לשירות המבחן למבוגרים.

ניתן היום, כ"ו טבת תשע"ט, 03 ינואר 2019, בהעדר הצדדים.

דנה כהן-לקח, שופטת

אריה רומנוב,
שופט

גילה כנפי שטייניץ,
שופטת